

פשוט אין מלים

בה, אלא מצוי בתוכה ממש. הפיזיות המ יוחדת הזאת היא לב העניין, צורתו וגו תוכנו. כי הפיזיות הזאת היא גם הדימו המרכזי שלה וגם חווייתה המכרעת. קבוצת המרכז לתיאטרון, אותה מנהי דודי מעיין, כופה עלינו לשנות כמה וכ מה ממושגינו, לא רק על זכרון השואז בעצם ערעורה על הפיכתה לריטואי נבוב, אלא גם על הרגלינו התיאטרוניי אך מעל לכל הם גרמו לי לחוויה שיקש עלי לעבור עליה לסדר היום. את פסטיבל עכו הם בוודאי עשו ל עד כדי שביקשתי להתייחס הפעם ר אליהם. כל השאר פשוט נדחק הפע לפינה. כי פשוט אין מלים.

של העניין וגם בלתי אפשרי. כי קשה לתאר, או להביע במלים, את התופעה הזאת. אולי, בין השאר, משום שאין זו הצגה "על" השואה. עניינה הוא יותר בזיכרון הקולקטיווי הלאומי שלנו לנוכח תופעת השואה. אם רוצים, זה תיאטרון פוליטי (מה קורה לעם שמעמיד את הלאומיות בראש סולם הערכים שלו? או מפנה את תיסכור לו כלפי מיעוט שנואז?), או תיאטרון חברתי (איך נקלטת תודעת השואה בעור לם המושגים שלנו? איך אנו "זוכרים" ו"חוגגים" אותה?), או תופעה אסתטית, שאפשר לדבר עליה אך ורק במונחים טוטאליים. כי אין זו הצגה שאתה "צופה"

ארבייט מאכט פריי מטוייטלנד איי רזפה, עכו. ארבייט מאכט פריי מטוייטלנד איי רזפה הוא שמה של תופעה תיאטרונית מיוחדת במינה, שאינה עומדת ואינה יכולה לעמוד בהשוואה לשום דבר שקור רה בפסטיבל עכו. ולא רק מן הבחינה הטכנית הצרופה (כמעט 5 שעות, חללים רבים ומורכבים ועוד). גם לא בשל הנוי שא. כי זה באמת תיאטרון אחר, זה שבעי כו עוסקים כל כך בחיפושים אחריו. התגובה הראשונה שחשתי בצאתי מן האירוע המדהים הזה, היתה שמוטב לא לומר דבר. אפילו הניסיון לומר משהו במסגרת שורות אלה, הוא גימוד לא הוגן